

Ordføreren (Goos): Med Hensyn til de Ændringsforslag, som ere stillede af mig som Ordfører, skal jeg kun bemærke, at intet af dem kommer i Strid med Loven, som den er vedtagen ved anden Behandling. De gaa ikke ud paa andet end en Klargørelse af, hvad der i Forvejen indeholdes i Loven, og idet jeg indestaar herfor, antager jeg ikke, at jeg behøver at gennemgaa alle Forslagene i deres Enkeltheder. Der er, saavidt jeg skønner, intet i dem, der kan vække Anstød fra nogen Side, og jeg antager ogsaa, at den højtærede Justitsminister vil kunne tiltræde dem.

Maaske jeg med det samme maa udtale mig om det af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa i § 2 at forandre et enkelt Udtryk „Skoleforsømmelse“ til „Skulking“. Jeg kan ikke have noget at indvende mod denne Forandring. Betyder den en Realitet, er det den, at „Skoleforsømmelse“ i Modsætning til Skulking ogsaa kan omfatte en Forsømmelse, som er Barnet utilregnelig. Det er naturligvis ikke Meningen, og det er udelukket, naar man i Stedet for sætter Ordet Skulking. Deri ligger, at det er Barnets Skyld, det kommer an paa. Jeg kan for mit Vedkommende tiltræde dette Ændringsforslag.

Endelig griber jeg Lejligheden til at gøre en Bemærkning med Hensyn til den Tvivl, der er kommen mig for Øre vedrørende Rækkevidden af den Tilføjelse, som er gjort til den sidste Paragraf i Lovforslaget, og som gaar ud paa, at det har sit Forblivende ved, hvad der indeholdes i Fattigloven af 9. April 1891, § 40. Jeg forstaaer denne Tilføjelse saaledes, at der kun er Tale om at bevare den Pligt, som Fattigvæsenet efter denne Bestemmelse har til at føre Tilsyn med de under dets Forsorg hørende Børn og til at bære de Udgifter, som det medfører. Derimod er det ikke Meningen — og kan heller ikke være det, naar man nøje læser, hvad der staar i § 40 —, at der skulde fratages Værgeraadene nogen Ret med Hensyn til disse Børn. De ere ogsaa undergivne Værgeraadets Tilsyn. Værgeraadet kan efter eget Initiativ eller, hvad der er mere naturligt, efter Forhandling med Fattigvæsenet træffe de Bestemmelser, det finder rigtig, og træffer det saadanne Bestemmelser, vil det have sit Forblivende derved, saa at Fattigvæsenet maa betale uden at have Krav paa de Begunstigelser fra Statskassens Side, som denne Lov i øvrigt hjemler. Forholdet maa saa meget mere

være dette, som Bestemmelsen i § 19 om enhver offentlig Embeds- eller Bestillingsmand, som i Tjenestens Medfør kommer til Kundskab om noget Forhold af den Art, som omhandles i Loven, jo ogsaa nødvendigvis omfatter Fattigvæsenets Funktionærer. De skulle og maa altsaa give Værgeraadene Underretning. Jeg tror saaledes at kunne berolige den Tvivl, der i saa Henseende er kommen frem. I alt Fald efter min Mening siger Loven det, jeg her har anført, og jeg tror ikke, man i Udvalget har opfattet Sagen paa anden Maade.

Johansen: Jeg skal bare give min Tilslutning til den Bemærkning, den ærede Ordfører gjorde, og tilraade at stemme for de stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til det af mig stillede Ændringsforslag er jeg bleven gjort opmærksom paa, at det vilde være mere rigtigt, at der stod „Skulken“ i Stedet for „Skulking“. For saa vidt dette kunde rettes i Teksten, var det vistnok mere rigtigt og bedre Dansk.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan tiltræde samtlige stillede Ændringsforslag. Med Hensyn til den Bemærkning, som den ærede Ordfører (Goos) fremsatte om Forstaaelsen af Lovforslagets § 50, skal jeg sige, at jeg er ganske enig med ham. Jeg har hele Tiden forstaaet det saaledes — og tror heller ikke, det kan undergives nogen anden Forstaaelse —, at naar det høje Landsting har tilføjet et nyt Punktum i § 50, indeholdende en Henvisning til Fattiglovens § 40, er Meningen dermed, at Udgifterne ved Anbringelsen af de Børn, som omhandles i den nævnte Paragraf i Fattigloven, fremdeles ligesom nu skulle udredes af de paagældende Kommunekasser, uden at der kan gøres Krav paa det Tilskud fra Statskassens Side, som omhandles i andre Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag. Derimod har det ogsaa stedse været min Forudsætning, at Værgeraad og Overværgeraad i Forhold til disse Børn ville kunne virke og føre Tilsyn ganske paa samme Maade som ellers. Man tør vel gaa ud fra, at Kommunalbestyrelser og Værgeraad paa dette Omraade ville virke Haand i Haand uden nogen smaalig Jalousi fra den ene eller den anden Side. Men Hovedsagen og i Virkeligheden det eneste, som paatænkes indført ved det sidste Punktum i § 50, er, at det med Hensyn til Spørgsmaalet om Betalingen skal have sit Forblivende ved de nu gældende Regler.